

Arrest

nr. 135 992 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende.

1.2. Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt aan de verzoekende partij een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de vereiste documenten voor te leggen. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 29 september 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2. bij arrest nr. 130 407.

1.4. Op 6 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2., tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14.01.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 14.01.2014 een aanvraag voor een verklaring voor een inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art.40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene aanvankelijk volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB als werkzoekende, interimcontracten, loonfiches en bewijs van opening van een bankrekening.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde bewijzen van interimtewerkstelling enkele dagen heeft gewerkt. Sinds 22.04.2014 is zij niet meer tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene uiteraard de inschrijving niet genieten als werknemer (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Zij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Na vaststelling dat mevrouw niet meer aan het werk was overeenkomstig de voorgelegde bewijzen van de tewerkstelling en gelet op het feit dat mevrouw evenmin had aangetoond aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen als werkzoekende, werd op 23.05.2014 besloten tot een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 02.06.2014. Uitzonderlijk werd aan mevrouw nog één maand de tijd gegeven om de nodige documenten voor te leggen.

Daarop legt mevrouw nog een verslag van een geneesheer voor en een intentieverklaring opgesteld tussen de heer T.M. (...) en betrokkene voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor de verzorging en assistentie van C. (...) (T.(...)). In de intentieverklaring staan onder meer de volgende intenties vermeld:

-Punt 1.4: "partijen zullen er gezamenlijk naar streven om uiterlijk op 15 juli 2014 overeenstemming te hebben bereikt over de inhoud van het arbeidscontract en de wijze waarop deze wordt ingevuld"

-Punt 2: "de volgende 4 weken zal bepaald worden op welke wijze A. (...) tewerkgesteld wordt" (via T-interim of rechtstreeks door de heer T. (...) via Securex)

Overwegende dat thans geen waarde meer kan worden gehecht aan de intentieovereenkomst gelet op feit dat het niet tot een effectieve tewerkstelling is gekomen tegen de voorziene datum (zo blijkt uit nieuwe controle van de RSZ-databank op 06/08/2014) en er geen concrete info meer werd meegedeeld omtrent de mogelijke datum van indiensttreding en wijze van tewerkstelling van betrokkene, kan niet zomaar meer worden uitgegaan dat het arbeidscontract nog gerealiseerd kan worden en is de reële kans op tewerkstelling bijgevolg onvoldoende aangetoond. Derhalve heeft mevrouw niet kunnen aantonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet om de inschrijving te bekomen als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst weliswaar ingeschreven te zijn bij de VDAB en een paar dagen te hebben gewerkt via interim. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen om via interim te werken, maar is er niet meer in geslaagd om na 22.04.2014 nog één dag te werken. Haar kansen op tewerkstelling, blijken er dus niet op verbeterd, wel integendeel. De werkbepoel (intentieverklaring) die zij voorlegt is ondertussen achterhaald en er werd geen nieuwe info meer aangeleverd dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Het voorgelegde verslag van een geneesheer doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet worden toegestaan."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Na een theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens haar mondeling te horen. Zij geeft aan dat de beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding en het bestuur zich zo nodig dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat dit *in casu* niet gebeurd is nu alvorens een beslissing te nemen, haar verdediging/standpunt niet voldoende gehoord werd. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk in België tewerkgesteld is als werknemster, minstens als werkzoekende die kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, dat zij in geen geval door de verwerende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid werd geboden enig verweer te formuleren aangaande de beslissing die haar zou betekend worden, dat zij zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen, dat de verwerende partij nagelaten heeft haar voorafgaandelijk afdoende te horen. Zij wijst er verder op dat zij duidelijk heeft gemeld dat zij in België zal tewerkgesteld worden voor de verzorging en de assistentie van C.T., dat derhalve haar aanvraag diende beoordeeld worden rekening houdende met het arbeidscontract welke zij in de nabije toekomst zal bekomen, dat dit *in casu* door de verwerende partij niet is gebeurd. Voorts meent de verzoekende partij dat zij in elk geval voldoet aan het artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, nu zij als werkzoekende bewijst dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en naar de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring tussen dhr. T.M. en zichzelf voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor de verzorging en assistentie van C.T., dat geenszins door de verwerende partij op afdoende manier werd gemotiveerd waarom haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"(..) § 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (..)"

3.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk in België is als werknemster, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij niet aannemelijk maakt en die dus geenszins vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en luiden als volgt: *"Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene overeenkomstig de voorgelegde bewijzen van interimtewerkstelling enkele dagen heeft gewerkt. Sinds 22.04.2014 is zij niet meer tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan betrokkene uiteraard de inschrijving niet genieten als werknemer (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Zij dient dus eerder als werkzoekende beschouwd te worden."* te weerleggen of te ontcrachten.

3.7. Luidens voornoemd artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet moet de verzoekende partij, in de hoedanigheid van werkzoekende, niet alleen aantonen nog werk te zoeken maar tevens moet zij aantonen een reële kans op tewerkstelling te maken.

3.7.1. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk kan beschouwd worden als werkzoekende die kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Zij wijst er verder op dat zij duidelijk heeft gemeld dat zij in België zal tewerkgesteld worden voor de verzorging en de assistentie van C.T., dat derhalve haar aanvraag diende beoordeeld worden rekening houdende met het arbeidscontract welke zij in de nabije toekomst zal bekomen, dat dit *in casu* door de verwerende partij niet is gebeurd. Voorts meent de verzoekende partij dat zij in elk geval voldoet aan het artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, nu zij als werkzoekende bewijst dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en naar de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring tussen dhr. T.M. en zichzelf voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor de verzorging en assistentie van C.T., dat geenszins door de verwerende partij op afdoende manier werd gemotiveerd waarom haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

3.7.2. Waar de verzoekende partij opmerkt dat dat zij duidelijk heeft gemeld dat zij in België zal tewerkgesteld worden voor de verzorging en de assistentie van C.T., dat derhalve haar aanvraag diende beoordeeld worden rekening houdende met het arbeidscontract welke zij in de nabije toekomst zal bekomen, dat dit *in casu* door de verwerende partij niet is gebeurd en dat geenszins door de verwerende partij op afdoende manier werd gemotiveerd waarom haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden

aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de intentieverklaring voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor verzorging en assistentie van C.T. en wel degelijk heeft gemotiveerd waarom haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en dit op volgende wijze “..Daarop legt mevrouw nog een verslag van een geneesheer voor en een intentieverklaring opgesteld tussen de heer T.M. (...) en betrokkene voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor de verzorging en assistentie van C. (...) (T.(...)). In de intentieverklaring staan onder meer de volgende intenties vermeld:
-Punt 1.4: "partijen zullen er gezamenlijk naar streven om uiterlijk op 15 juli 2014 overeenstemming te hebben bereikt over de inhoud van het arbeidscontract en de wijze waarop deze wordt ingevuld"
-Punt 2: "de volgende 4 weken zal bepaald worden op welke wijze A. (...) tewerkgesteld wordt" (via T-interim of rechtstreeks door de heer T. (...) via Securex)

Overwegende dat thans geen waarde meer kan worden gehecht aan de intentieovereenkomst gelet op feit dat het niet tot een effectieve tewerkstelling is gekomen tegen de voorziene datum (zo blijkt uit nieuwe controle van de RSZ-databank op 06/08/2014) en er geen concrete info meer werd meegedeeld omtrent de mogelijke datum van indiensttreding en wijze van tewerkstelling van betrokkene, kan niet zomaar meer worden uitgegaan dat het arbeidscontract nog gerealiseerd kan worden en is de reële kans op tewerkstelling bijgevolg onvoldoende aangetoond. Derhalve heeft mevrouw niet kunnen aantonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet om de inschrijving te bekomen als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Zij bewijst weliswaar ingeschreven te zijn bij de VDAB en een paar dagen te hebben gewerkt via interim. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen om via interim te werken, maar is er niet meer in geslaagd om na 22.04.2014 nog één dag te werken. Haar kansen op tewerkstelling, blijken er dus niet op verbeterd, wel integendeel. De werkbepoel (intentieverklaring) die zij voorlegt is ondertussen achterhaald en er werd geen nieuwe info meer aangeleverd dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Het voorgelegde verslag van een geneesheer doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”, zodat haar kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist. Met haar betoog dat dat zij wel degelijk voldoet aan artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, nu zij als werkzoekende bewijst dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld conform artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en hiervoor opnieuw verwijst naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en naar de door haar neergelegde interimcontracten, loonfiches en intentieverklaring tussen dhr. T.M. en zichzelf voor het realiseren van een arbeidscontract dienstig voor de verzorging en assistentie van C.T, stelt de Raad dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, doch er niet in slaagt de pertinente motieven te weerleggen of te ontcrachten. Met haar betoog maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen, of de opgeworpen bepalingen of beginselen heeft geschonden.

3.8. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens haar mondeling te horen. Zij geeft aan dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en het bestuur zich zo nodig dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat dit *in casu* niet gebeurd is nu alvorens een beslissing te nemen, haar verdediging/standpunt niet voldoende gehoord werd. Zij vervolgt dat zij in geen geval door de verwerende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid werd geboden enig verweer te formuleren aangaande de beslissing die haar zou betekend worden, dat zij zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen, dat de verwerende partij nagelaten heeft haar voorafgaandelijk afdoende te horen.

3.8.1. Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke documenten en bewijsstukken die een invloed konden hebben op de beslissing inzake haar aanvraag van een verblijfskaart zij had kunnen voorleggen aan het bestuur. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.8.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan de verzoekende partij werd gevraagd, toen zij haar aanvraag van een verblijfskaart op 19 februari 2014 indiende, om de hierboven vermelde documenten en bewijzen voor te leggen. Overigens werd de verzoekende partij op 2 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waarbij haar uitzonderlijk nog één maand de tijd werd gegeven om de nodige documenten voor te leggen nadat vastgesteld werd dat zij niet meer aan het werk was en zij evenmin had aangetoond aan de verblijfsvoorwaarden te voldoen als werkzoekende.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag te vervolledigen, zoals haar uitdrukkelijk en persoonlijk werd meegedeeld. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie berust bij de verzoekende partij zelf.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag van een verblijfskaart te ondersteunen.

Dat vervolgens wordt besloten om de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor.

3.9. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

3.10. De Raad wijst er tenslotte dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.11. De verzoekende partij maakt geen schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER